

ærede Thing opmærksom paa, at disse 307 Edr. Land Skov just udgjøre, om ikke med Hensyn til Areal, saa dog med Hensyn til Værdi langt den væsentligste og bedste Deel af Jægerspriis store Skovdomaine, idet de ikke alene indeholde den bedste Deel af den i Henseende til Skovens Bonitet, men tillige have den bedste Beliggenhed. Det er nemlig den Deel af Jægerspriis Skove, som ligger sydligst, og er situeret nær ved en temmelig stor Kjøbstad med et stort Opland. Jeg vil dog virkelig henstille til Thingets Overveelse, hvis man vil sælge Jægerspriis i Forbindelse med disse 307 Edr. Land udmærket Skov — og som saadan er det ogsaa karakteriseret af den Forstcommissjon, som i sin Tid af Indenrigsministeriet har været nedsat til at undersøge Danmarks Skovdomainer —, hvad Tab man da derved vil forarsage den øvrige Skovdomaine, naar just disse 307 Edr. Land, som kunne give størst Udbytte, stilles derfra. De øvrige Skove, navnlig Nordskoven, som har et meget betydeligt Areal, ere, som det vil sees ved at kaste et Blik paa Kortet, udsatte for meget farlige Vinde, ere af meget daarlig Bestaffenhed og give i og for sig et temmelig ringe Udbytte. Man har yttret tidligere i denne Sag, og idag er det blevet gjentaget, at skulde man lade et Stykke Skov følge med, saa maatte man muligen helst lade den hele Skovdomaine ved Jægerspriis følge med ved Bortsalget af denne Eiendom; men jeg haaber, at det ikke skal komme dertil, at det ikke skal komme til, at man allerede nu skulde forlade det Princip, som man igjennem en Række af Aar har søgt at opretholde, det nemlig, at man skal søge at bevare Statens Skovdomainer. Det er Alle vitteligt, at Forstmanden ikke arbejder for Nutiden, men for Fremtiden; men, er dette saa, saa er det vist en Pligt at conservere Skovdomainerne. Man har vel trostet sig med, at man vel kunde træffe paa en Liebhaber, som vilde fremme Skovculturen; men jeg turde dog

maaskee ved denne Løslighed anføre, hvor lidt man kan stole derpaa. Da der ifjor var Tale om at sælge en Domaine i Jylland, som ogsaa blev bortsolgt — det var Hald Domaine, — smigrede man sig ligeledes med det Haab, at denne Domaine skulde falde i Hænderne paa en Mand, som siden vilde tage sig af Skovculturen; men nu medførte Skadens Ironie, at den Mand, man havde haabet vilde købe den, købte den ikke. Der var en anden Mand, som bød lidt mere, og saa gik den Beregning overstyr. Jeg troer visseelig, at man skal meget vogte sig for at stille Staten ved sine Skovdomainer, og jeg haaber, at det, hvis det kommer dertil, at Jægerspriis bliver solgt, vil vise sig, hvad ogsaa Domainedestyrrelsen — og det er en sagkyndig Bestyrelse — har sagt, at det Hensigtsmæssigste, naar man sælger Jægerspriis, er, kun at lade Lysskoven følge med og indskrænke sig dertil. Dette Skovareal kan jeg forstaae, at man kan lade følge med; det vil være tilstrækkeligt til at forsyne de 2 Hovedgaarde med det Fornødne til eget Brug, og Salget af denne Skov vil ikke skade den øvrige kongelige Skovdomaine.

Ordføreren: Det er saare lidt, jeg kan have at bemærke, efter hvad der allerede er udtalt saavel af flere ærede Talere, som af den høitærede Finanzminister. Jeg maa ganske og aldeles henstille til Forsamlingen, om den mener, at den er saaledes instrueret nu, at den kan tage Bestemmelse om, at Jægerspriis Slot, begge Hovedgaardene og en saadan betydelig Part af Skoven, som her er omtalt, allerede nu skal sælges, eller om man ikke gjør rettest i at udsætte at tage Bestemmelse herom til næste Rigsdag, hvor man da kan, og, som jeg haaber, vil blive forsynet med alle de Oplysninger, som ere nødvendige, for at have en afgjort Mening om Sagen. Iøvrigt troer jeg ikke, at det har en saadan Hast med dette Salg, at man af den Grund skulde allerede iaar optage det i denne Lov.